

ČESKÁ REPUBLIKA

2 A 4/2001-57

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce **Ředitelství silnic a dálnic ČR, státní příspěvková organizace**, Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha 4, IČO 65993390, zast. JUDr. Marií Chalupovou, advokátkou AK, Sázavská 3/766, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, Joštova 8, Brno, 601 56, o přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.12.2000 č.j. 3R 65/00-Ku,

takto:

I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.12.2000 č.j. 3R 65/00-Ku se **zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci k rukám právního zástupce na nákladech řízení částku **4.650,- Kč**, a to **do 30-ti dnů** od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

Žalobou podanou dne 1.3.2001 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.12.2000 č.j. 3R 65/00-Ku, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25.9.2000 č.j. S 205-R/00-VP/140/Šr tak, že dle bodu I. žalobce v obchodní veřejné soutěži na „dodávky podvozků pro letní i zimní údržbu silnic a dálnic“ vyhlášené dne 24.5.2000 v Obchodním věstníku č. 21/2000 pod značkou 096624-21/00, podle zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb. (dále jen „zákon“), závažně porušil § 2e zákona tím, že z účasti v dalším jednání o veřejné zakázce nevyločil uchazeče TATRA, a.s., který neprokázal kvalifikační předpoklady ve smyslu § 2b zákona. Tímto svým jednáním porušil současně ustanovení § 29 odst. 5 a § 34 odst. 4 zákona. Dále porušil § 5 odst. 1 písm. e) zákona tím, že v podmínkách soutěže žalobce nevyhlásil požadavky na jednotný způsob zpracování nabídkové ceny včetně platebních podmínek a konečně § 37 odst. 1 písm. g) zákona tím, že v podmínkách soutěže žalobce hodnocení nabídek neprovedla stručný popis způsobu hodnocení a zároveň porušila i § 38 odst. 1 zákona tím, že zadavatel nezdůvodnil, že vybral nejvhodnější nabídku, která nejlépe splňovala kritéria vymezená v podmínkách soutěže. Za tato závažná porušení byla uložena pokuta v bodě II. podle § 62 odst. 1 zákona ve výši 300.000,- Kč. Tím byl zcela změněn výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobce v důvodech žaloby namítl zejména, že žalovaný svým rozhodnutím změnil rozhodnutí, jež bylo absolutně neplatné pro svou neurčitost a nesrozumitelnost, kterou nebylo možno překlénout ani výkladem. Z rozhodnutí nebylo zřejmé, komu je vlastně pokuta uložena a v jaké výši. Byli zde jednoznačně rozlišeni jednotliví zadavatelé, což je žalobce a vyjmenované Správy a údržby silnic („dále jen „SÚS“), které také rozhodnutí obdržely. Podle takového rozhodnutí byl každý zadavatel povinen zaplatit pokutu 300.000,- Kč, neboť přesná částka nebyla pro žádného z nich určena. Dále namítl, že výše uložené pokuty vycházela z celkové ceny zakázky všech zadavatelů, avšak výše zakázky žalobce činila pouze část z ní, a tudíž výše pokuty měla být tímto limitována. Žalobce předložil kupní smlouvu, z níž vyplývá, že byla uzavřena dne 15.8.2000 s prodávajícím Kubit, s.r.o., Praha, na nákladní automobily Mercedes Benz Atego 10 ks. Žalovaný tvrdí, že ze strany žalobce nedošlo k závažným porušením ustanovení zákona, jak jsou citována v rozhodnutí a v podrobném

odůvodnění odkázal na část. II. rozkladu proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Navrhl tak zrušit napadené rozhodnutí i rozhodnutí vydané v prvním stupni.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že soutěž vyhlásil žalobce, který byl v dané soutěži zadavatelem a je zodpovědný za řádný průběh soutěže podle zákona. Je nerozhodné, že uzavřel smlouvu na zakázku v objemu 27 mil. Kč, když cena zakázky činila 146 mil. Kč. Námitka, že uložená pokuta měla být tedy pouze 277.133,- Kč je tak bezpředmětná. Dále uvedl, že nemohou mít vliv na posouzení průběhu soutěže argumenty o tom, že porušení zákona, ke kterým došlo ze strany zadavatele, nebyla závažná a že byla způsobena atypičností soutěže a její organizační náročností. Výše pokuty nedosahuje ani 0,5% zakázky a nelze tak tvrdit, že je nepřiměřeně vysoká. Uvedl, že žalobce blíže neodůvodnil návrh, proč by mělo být zrušeno i rozhodnutí prvostupňové. Navrhl tak žalobu zamítnout.

Ze správního spisu, který žalovaný předložil, vyplynuly tyto rozhodující skutečnosti.

Poté, co si žalovaný vyžádal předložení dokumentace k veřejné zakázce u žalobce, byly mu zaslány listiny, z nichž je zřejmé, že v Obchodním věstníku ze dne 24.5.2000 byla vyhlášena obchodní veřejná soutěž, a to tak, že „Ředitelství silnic a dálnic ČR vypisuje z pověření zadavatelů podle zákona obchodní veřejnou soutěž“. Vymezení veřejné zakázky bylo učiněno jako „dodávky podvozků pro letní i zimní údržbu silnic a dálnic“ s požadavkem na 24 ks automobilu nákladního třinápravového těžkého, 26 ks automobilu nákladního dvounápravového středního a 10ks automobilu nákladního dvounápravového lehkého. Vyhradil si přitom právo pozměnit počty kusů automobilů v jednotlivých kategoriích a v bližší specifikaci poukázal na zadávací dokumentaci u zadavatele. Jako místo plnění zakázky uvedl Správy a údržby silnic a Střediska správy a údržby dálnic (dále jen „SSÚD“); u každého napsal počet požadovaných kusů bez specifikace, o jaký typ se jedná a jednotlivá střediska SÚS a SSÚD níže rozepsal s uvedením jejich adres. Text bodu 9 zní : „název, sídlo, telefon, fax zadavatele : viz výše dle bodu 2, organizace pověřená uspořádáním výběrového řízení dle § 69 zákona o zadávání veřejných zakázek, viz. mandátní smlouvy SÚS uvedených v bodě 2“, a dále následuje název a adresa žalobce. V bodě 10 je uvedeno, že zadávací dokumentaci si mohou zájemci vyzvednout v sídle zadavatele na adrese detašovaného pracoviště žalobce. Z dopisu 1. náměstka ministra dopravy a spojů ČR ze 14.4.2000 vyplývá požadavek, aby jednotliví ředitelé SÚS mandátní smlouvou pověřili

žalobce k provedení výběrového řízení na uvedenou veřejnou zakázku. V dodatku č. 2 Zřizovací listiny žalobce z 21.4.2000 je doplněna činnost žalobce o oprávnění k organizování obchodních veřejných soutěží ve smyslu § 69 zákona vyjma činností, které jsou svěřeny výlučně zadavateli. Ze zadávací dokumentace k obchodní veřejné soutěži (dále jen „OVS“) vyplývají požadavky na konkrétní podobu typu automobilů, není však v nich uvedeno, který konkrétní typ která SÚS či SSÚD požaduje, pouze kolik kusů. To je uvedeno až v jednotlivých smlouvách příkazních. Smlouvy příkazní jsou obsahově shodné ve smyslu formy, a to že jsou činěny podle § 724 a násl. občanského zákoníku, když příkazník se zavazuje, že pro příkazce obstará a provede zadání veřejné zakázky ve smyslu zákona, přičemž příkazce uděluje plnou moc příkazníkovi (žalobci) k provedení veškerých úkonů, které jsou potřebné pro vyhlášení a provedení výběrového řízení a zajištění realizace dodávky a příkazník je v rozsahu svých práv omezen ustanovením § 69 zákona. Ve spise je založen „návrh – rozhodnutí“ o vyloučení dvou uchazečů z OVS opatřené razítkem žalobce a podepsané jeho generálním ředitelem spolu s doručenkami svědčícími o tom, že tato listina byla doručena a obsahuje rozhodnutí o vyloučení z další účasti v obchodní veřejné soutěži. Dále je založeno rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, v němž je uvedeno k jednotlivým typům automobilů pořadí uchazečů, kteří nejlépe splnili kritéria vymezená v podmínkách obchodní veřejné soutěže. Toto rozhodnutí bylo vydáno 24.7.2000, opatřeno razítkem žalobce a podpisem jeho generálního ředitele. Také všem uchazečům byl výběr nejvhodnější nabídky oznámen.

Dne 25.8.2000 bylo zahájeno správní řízení se žalobcem podle § 57 odst. 1 zákona. Dne 8.9.2000 pak bylo zahájeno správní řízení s dalšími účastníky řízení podle § 14 správního řádu a § 58 zákona. Jednalo se o Správu a údržbu silnic Benešov, Kladno, Králův Dvůr, Kutná Hora, Mnichovo Hradiště, Poděbrady, Říčany, Praha-západ, Pelhřimov, Písek, Prachatice, Strakonice, Tábor, Domažlice, Kralovice, Otovice, Rokycany, Stříbro, Česká Lípa, Děčín, Chomutov, Litoměřice, Most, Chrudim, Jičín, Semily, Litomyšl, Ústí nad Orlicí, Blansko, Brno, Břeclav, Hodonín, Jihlava, Třebíč, Uherské Hradiště, Vyškov, Zlín, Nový Jičín, Olomouc, Opava a Přerov. Všechny tyto účastníky pak označil žalovaný za zadavatele. Dne 25.8.2000 žalovaný vydal předběžné opatření vůči žalobci, kterým mu uložil nepokračovat v obchodní veřejné soutěži. Proti tomuto rozhodnutí podala rozklad část zadavatelů, nikoliv však žalobce. Ten naopak dne 30.8.2000 sdělil příslušným organizacím, jakož i vítězům soutěže, že nebude pokračováno ve veřejné soutěži. Dne 25.9.2000 vydal žalovaný v prvním stupni rozhodnutí, ve kterém uvedl, že tak činí ve věci přezkoumání

postupu zadavatele, za něž označil žalobce a další shora vyjmenované subjekty SÚS a uvedl, že takto určený zadavatel závažným způsobem porušil § 2e zákona tím, že z účasti na dalším jednání o veřejné zakázce nevyloučil uchazeče TATRA, a.s., který neprokázal kvalifikační předpoklady ve smyslu § 2b zákona, dále § 34 odst. 3 zákona tím, že komise při posuzování a hodnocení jednotlivých nabídek pozměnila nabídkovou cenu, § 37 odst. 1 písm. g) zákona tím, že komise pro posouzení a hodnocení ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek nedostatečně odůvodnila způsob, jakým podle kritérií hodnotila jednotlivé nabídky, § 38 odst. 1 ve spojení s § 6 odst. 2 zákona tím, že v části 1.3 Automobil nákladní dvounápravový lehký (užitečná hmotnost do 8 t) nezdůvodnil, že vybral nejvhodnější nabídku, která nejlépe splňovala kritéria vymezená zadavatelem v podmínkách soutěže a § 69 zákona tím, že veškerá rozhodnutí učinil pouze statutární zástupce žalobce a SÚS tak přenesly na tohoto zadavatele rozhodovací pravomoc. V důvodech svého rozhodnutí vysvětlil okolnosti, které jej vedly k vydání tohoto rozhodnutí a co se týče § 69 uvedl, že SÚS přenesly rozhodovací pravomoc na pověřenou osobu, kterým byl na základě příkazních smluv žalobce. V dalším odůvodnil výši uložené pokuty a otázkou, jakým způsobem se jednotliví účastníci řízení na pokutě budou podílet, neřešil.

Proti tomuto rozhodnutí podali rozklad všichni dosavadní účastníci řízení s výjimkou SÚS Most, Chrudim, Uherské Hradiště, Zlín a Přerov. Žalovaný uvedl, že prvostupňový orgán nerozhodl správně, když uložil žalobci i Správám a údržbám silnic pokutu podle § 62 odst. 1 zákona za porušení ustanovení § 2e, § 34 odst. 3, § 37 odst. 1 písm. g), § 138 odst. 1 ve spojení s § 6 odst. 2 a § 69 zákona. Uvedl, že otázka nesplnění kvalifikačních předpokladů společností TATRA, a.s. Kopřivnice prvostupňový orgán správně posoudil, ve věci změny nabídkových cen žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. e) zákona již ve stádiu vyhlášení soutěže tím, že v podmínkách soutěže nestanovil požadavek na jednotný způsob zpracování nabídkové ceny včetně platebních podmínek, došlo k porušení § 37 odst. 1 písm. g) zákona, a tím i k porušení § 38 odst. 1 zákona, když zadavatel neprokázal, že vybral nabídku nejlépe splňující kritéria vymezená v podmínkách soutěže. Prvostupňový orgán pochybil, když uvedl, že zadavatel porušil ustanovení § 69 zákona tím, že rozhodnutí učinil pouze statutární zástupce žalobce a SÚS tak přenesly na tohoto zadavatele rozhodovací pravomoc. Ze spisové dokumentace vyplývá, že ve věci rozhodovaly i samotné SÚS. Žalobce nesplňuje podmínky pro to, aby mohl být pověřen výkonem zadavatelských činností i proto, že se sám zúčastnil soutěže. Přitom v samotném vyhlášení soutěže není citováno ustanovení § 69 zákona a v příkazních smlouvách je toto ustanovení uvedeno

nesprávně. Žalobce tedy nevystupoval jako osoba pověřená výkonem zadavatelských činností podle § 69, ale byl zadavatelem, který vykonával zadavatelské činnosti i pro SÚS na základě dodatku zřizovací listiny. Vzhledem k tomu nemohlo dojít k porušení § 69 zákona. Pokutu je povinen uhradit pouze žalobce, který byl pověřen jako jeden ze zadavatelů k vypsání i provedení soutěže. K závažným pochybením došlo již ve stádiu vyhlášení, a soutěž nelze zrušit, poněvadž výběr byl již proveden a smlouvy jsou již podepsány.

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo a žalobu shledal důvodnou.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodu, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí. Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédne jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 245 odst. 2 o.s.ř. u rozhodnutí, které správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočuje z mezí a hledisek zákonem stanovených. Podle § 250j odst. 2 o.s.ř. dojde-li soud k závěru, že správní rozhodnutí posoudilo věc po právní stránce nesprávně nebo že zjištění skutkového stavu, z kterého vycházelo správní rozhodnutí, je v rozporu s obsahem spisů nebo že zjištění skutkového stavu je nedostačující k posouzení věci, zruší rozsudkem napadené rozhodnutí správního orgánu a podle okolností i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a vrátí věc žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Soud se zabýval zákonností napadeného rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobou (§ 249 odst. 2) a ustanovením § 250i odst. 3 o.s.ř..

Právní režim této veřejné zakázky se řídí zákonem č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb. (dále jen „zákon“), neboť obchodní veřejná soutěž byla vyhlášena dne 22.9.1999. S ohledem na rozhodování orgánem dohledu, v řízení je třeba postupovat dle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a zákona o zadávání veřejných zakázek ve znění zákona č. 28/2000 Sb..

Podle § 58 zákona účastníky řízení jsou zadavatel a v řízení zahájeném z podnětu uchazeče též uchazeč, který jej podal; v řízení proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky jsou účastníky řízení též uchazeči, kteří se umístili na prvním až třetím pořadí. Podle § 69 zákona zadavatel může pověřit činností, k níž je povinen podle tohoto zákona, pouze osobu, která splňuje požadavek nepodjatosti podle § 32 a která se sama veřejné soutěže na předmět zakázky nezúčastní. Pověřená osoba musí mít oprávnění k podnikání k poskytování uvedených služeb. Na tuto osobu však zadavatel nemůže převést rozhodovací oprávnění stanovená tímto zákonem.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání rozsudkem ve smyslu § 250f odst. 1 písm. a) o.s.ř., neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Ačkoli oba účastníci soudního řízení vychází z předpokladu správnosti vlastního zadání veřejné zakázky, je to právě tato periferie, teprve jejíž bezvadná podoba může tvořit základ správně budované stavby procesu zadávání ve smyslu zákona. Zákon umožňuje pověřit jinou osobu výkonem zadavatelských činností. Z obsahu správního spisu je taková snaha o aplikaci § 69 zákona patrná. Je zřejmé, že nejasnost postavení žalobce je primárním zdrojem problému. Zákon předvídá dva možné postupy. Jednak vedení procesu zadávání výlučně zadavatelem, jednak realizaci tohoto procesu pověřenou osobou odlišnou od zadavatele. Původní záměr ze strany MDS ČR byl takový, aby žalobce provedl výběrové řízení, a to z pověření jednotlivých SÚS z důvodů racionalizačních. Smlouvy příkazní posléze směřovaly k naplnění této představy standardním způsobem, když se dovolávaly omezení oprávnění dle § 69 zákona, jsouce uzavřeny s jednotlivými SÚS. Počet potřebných automobilů žalobce sám započítal do celkového počtu jím požadovaných vozidel a text vyhlášené OVS neumožňuje učinit si jednoznačnou představu o tom, které SÚS požadují jaký typ vozidel. Stejně tak neumožňuje učinit si jednoznačnou představu ani o tom, kdo je

ve skutečnosti zadavatelem, což je daleko závažnější. O tom svědčí neurčitý odkaz v bodu 9 na zadavatele dle bodu 2, tedy jakoby se tím mínily SÚS, které žalobce pověřily vypsáním obchodní veřejné soutěže, ačkoli v bodě 10 se hovoří o jediném zadavateli, na jehož adrese (detašovaném pracovišti) si lze vyzvednout zadávací dokumentaci. Je tedy srozumitelné, proč žalovaný v jednom rozhodnutí pojímá všechny dotčené SÚS jako účastníky řízení a označuje je jako zadavatele, a proč v druhém rozhodnutí v tomto procesním postavení vyjímá toliko žalobce jako zadavatele, byť tak činí nedůsledně. Žalovaný v druhém stupni odůvodňuje svůj postoj tím, že žalobce nemohl být v postavení osoby pověřené výkonem zadavatelských činností, a to pro nesplnění požadavku § 32 zákona. Tím však vyřešil jen část problému, neboť se nevypořádal s důsledkem z toho plynoucím, že totiž dalších 41 subjektů - SÚS jsou nadále považovány za účastníky řízení jako zadavatelé. To je ovšem přístup vedoucí k jisté míře ambivalence. Zadavatelem v pojetí druhostupňového rozhodnutí je totiž pouze žalobce a také jedině on se mohl dopustit porušení zákona. K tomu soud podotýká, že z uvedených listin je patrné, že žalobce takto i vystupoval, když vydával rozhodnutí nejen o tom, koho vylučuje z OVS ale, i o tom, kdo zvítězil v soutěži na všechny tři typy automobilů bez ohledu na počet, tzn. rozhodoval tak ve vztahu ke všem SÚS majícím na výsledku této soutěže zájem. Avšak 41 SÚS nemá postavení účastníků řízení, neboť to vylučuje ustanovení § 58 zákona jako *lex specialis*, a tudíž je namístě postup dle § 30 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a řízení zahájené z podnětu správního orgánu vůči 41 SÚS zastavit, neboť důvod řízení odpadl, když z listinných důkazů je patrné, že tyto subjekty nejsou zadavateli ve smyslu zákona. V současném stádiu však není zřejmé, kdo vlastně je v pojetí žalovaného účastníkem tohoto řízení, když druhostupňové rozhodnutí na tuto skutečnost nereaguje odpovídajícím procesním způsobem. Přitom vyřešení otázky účastenství na řízení je prvořadým úkolem správního orgánu. Pokud by žalovaný zastával názor, že OVS vyhlásily rovněž všechny SÚS společně, pak by musel řešit primárně důsledek plynoucí z právní nemožnosti takového postupu. Zákon neumožňuje, aby více zadavatelů společně vyhlásilo OVS. Tím není dotčena možnost vyhlásit takovou soutěž svým jménem z pověření dalších subjektů, kteří však nemohou být považováni za zadavatele ve smyslu zákona a také odpovědnost vůči požadavkům zákona leží jen na tom zadavateli, který soutěž vyhlásil. Soud tak vidí jako důvodné nahlížet na napadené rozhodnutí jako na nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (§ 250f odst. 1 písm. a) o.s.ř.), neboť z něj není z procesního pohledu zřejmé, kdo je účastníkem řízení ve smyslu § 58 zákona. Bez najisto postaveného účastenství není možné ve svých důsledcích ani zaujmout zodpovědný postoj k otázkám týkajících se konkrétního porušení zákona.

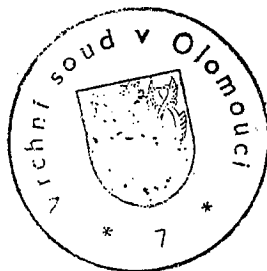
Protože je zřejmý nesoulad ve vnímání procesního postavení žalobce a 41 SÚŠ mezi prvostupňovým a druhostupňovým orgánem žalovaného, soud přistoupil ke zrušení pouze druhostupňového rozhodnutí, aby tak umožnil správnímu orgánu vypořádat se s otázkou účastníků řízení procesně správným způsobem s maximální možnou mírou jednoznačnosti i s ohledem na procesní ekonomiku.

Výrok o nákladech soudního řízení se opírá o ustanovení § 250k odst. 1 o.s.ř. a vychází ze skutečnosti, že žalobce měl v řízení úspěch. Proto mu také byla přiznána proti žalovanému náhrada nákladů řízení, a to 1.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek a 3.500,- Kč ve smyslu § 11 vyhl.č. 484/2000 Sb., a dále režijní paušál 2x 75,- Kč, tedy celkem částka 4.650,- Kč. Jiné náklady nebyly žalobcem požadovány. Uvedenou částku soud uložil žalovanému zaplatit k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě do 30-ti dnů od právní moci rozhodnutí s ohledem na délku trvání bankovních operací a také doby potřebné k provedení administrativních úkonů žalovaného.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 6.12.2001

Za správnost vyhotovení :
P. Oklešťková

JUDr. Václav Novotný, v.r.
předseda senátu

